

ΕΤΟΣ Ζ.
ΑΡΙΘ. 74.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1874.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν Δρ 1.
Ἐπαρχιῶν » 1,20
Τουρκίας » 2.

Η ΜΑΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΩΡΟΝ ΤΩΝ ΞΥΛΩΝ.

Μίαν νύκτα, ὅτε ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἱεροκῆρυξ τις ἐξιππάσθη ἐκ τινος κρότου, ὅστις προήρχετο ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ξυλᾶς εἶχεν ἐκφορτώσει ἐν ἀμάξιον ξύλων διὰ τὴν θερμάστραν τοῦ γραφείου του. Σηκωθείς ἐκ τῆς ἔδρας του ὑπῆγε σιγὰ εἰς τὸ παράθυρον καὶ διὰ τοῦ σκότους παρετήρησε μίαν γυναῖκα γεμίσασαν τὴν ποδιὰν τῆς μὲ ξύλα, καὶ ἀναχωρήσασαν. Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἔδραν του καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του. Μετ' ὀλίγον ἤκουσθη ὁ αὐτὸς κρότος καὶ αὐτὸς παρατηρήσας ἐκ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου εἶδε τὴν αὐτὴν γυναῖκα κάμνεσαν τὸ αὐτό. Ἀφοῦ δὲ αὐτὴ ἀνεχώρησεν, ὁ εὐσεβὴς ἱεροκῆρυξ ἐπανήλθεν εἰς τὴν μελέτην του μὲ ἀίσθημα τρυφερᾶς συμπαθείας πρὸς δυστυχὲς πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐζήτει ἀνακούφισιν διὰ τοιούτου τρόπου.

Ἄλλὰ μετ' οὐ πολλὸ ἐξιππάσθη ἐκ νέου ὑπὸ κρότου ὁμοιάζοντος μὲ καταπίπτοντα ξύλα· μεταβάς δὲ πάλιν εἰς τὸ παράθυρον εἶδε τὴν αὐτὴν γυναῖκα τεινάζουσαν τὰ πελεκούδια τῶν ξύλων, τὰ ὁποῖα εἶχον μείνει εἰς τὴν ποδιὰν τῆς· ἀνεχώρησε δὲ ἀμέσως καὶ ἐπέστρεψε ταχέως μὲ τὴν ποδιὰν τῆς πλήρη ξύλων τὰ ὁποῖα πάλιν ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ, ὡς ἐάν ᾔτο ἀφωρισμένον πρᾶγμα.»

Ἡ συμπάθεια καὶ περιέργεια τοῦ ἱεροκῆρυκος διεγέρθησαν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμόν. Ὅθεν καταβάς τῆς οἰκίας του τὴν ἠκολούθησε μακρόθεν ὁπαρατήρητος καὶ εἶδε ποῦ ἐκατοίκει καὶ ποῖα ᾔτο. Τί εἶδος γυνὴ ᾔτο τὸ ἔμαθεν ἐξ ὧων εἶδε μὲ τὰ ὄμματά του.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν λίαν ἔνωρις μετέβη εἰς τὸν ξυλᾶν του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ στείλῃ ἐν φορτίον ξύλων εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην· ἀλλὰ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποσχεθῇ, ὅτι δὲν ἤθελε φανερώσει τις τὰ ἔσπελλεν. Ὁ

ξυλᾶς ὑποσχέθη τοῦτο καὶ μετ' ὀλίγον τὰ ξύλα ᾔσαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος γυναικὸς· καὶ ὁ μὲν ξυλᾶς ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης του, ὅστις ἤκουσε τὴν παραγγελίαν τοῦ ἱεροκῆρυκος, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸν ἴδῃ, ἐφανέρωσεν εἰς τὴν γυναῖκα τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τῆς ἔπεμψε τὰ ξύλα.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ συναισθανομένη ὅτι καὶ ἡ ἀμαρτία τῆς καὶ ἡ μετάνοιά τῆς, ἀν καὶ συνέβησαν κατὰ τὴν μεμνημένην ἐκείνην ὥραν τοῦ μεσονυκτίου, ἐγνώσθησαν καὶ ἐννοήθησαν καὶ ὑπ' ἄλλης καρδίας πλήν τῆς ἰδικῆς τῆς, ἔσπευσεν ἀνευ ἀναβολῆς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ φιλανθρώπου ἱεροκῆρυκος ἵνα τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ λύπην τῆς· μὲ βαθεῖαν δὲ ταπεινώσιν καὶ πικρίαν καρδίας τῷ εἶπε περὶ τοῦ πειρασμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἄκρα πτωχία τῆς τὴν ὤθησεν, ὥστε νὰ παραβῇ τὴν ὁγδόην ἐντολὴν καὶ προσέθηκε — «Κύριε, ἀν καὶ ἡ οἰκία μου ᾔτο σκοτεινὴ καὶ ψυχρά· ἀν καὶ ἡ καρδιά μου συνετρίβετο ὑπὸ θλίψεως εἰς τὴν θέαν τῶν πτωχῶν καὶ ἐκ τοῦ φύχους τρεμόνων μικρῶν τέκνων μου, δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ κρατήσω τὰ ξύλα ἐκείνα· ἡ συνείδησίς μου δὲν μὲ τὸ ἐπέτρεπεν!» Ἀρκεῖ, — εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱεροκῆρυξ συγκινημένος, — εἶδα τὰ πάντα — Σὺ εἶδον ὅτι ἐνίκησας τὸν διάβολον εἰς δύο ἐκ τοῦ συσάδην μάχας· πορεύου ἐν εἰρήνῃ.»

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΧΑΝΕΙ ΕΚ ΤΗΣ ΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ, ὅστις ἔχει μεγάλα ὑποστατικά, μαθὼν, ὅτι οἱ χωρικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐκαλλιέργουν τὰ κτήματά του, εἰργάζοντο τὴν Κυριακὴν, ἔγραψεν εἰς τὸν ἐπιστάτην του, νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ. Ὁ ἐπιστάτης εἰς ἀπάντησιν ἔγραψεν εἰς τὸν Βίσμαρκ, ὅτι οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι χωρικοὶ ἐδοῦλευν ὅλας τὰς ἄλλας ἡ-